

Клетви.

254.

Бързо

Знаешъ ли, либе, помнишъ ли,
 Кога се двамка либѣхме?
 Гора и вода поспѣше,
 А ние двамка не спѣхме,
 Вишни череши берѣхме,
 Все въ една пазва туряхме,
 Една си дума думахме:
 Кой се по-напредъ ожени,
 Той боленъ да се поболи,
 Та малко нѣщо да лежи,
 Тъкмо до деветъ години.
 Житна му сламка тояжка
 И тя да му е възяка,
 На парѣ хлѣбъ да му мѣсятъ,
 Да яде, да му остане.
 Комарче конче да язди
 И то да му е възяко,
 Иглени уши зенгии
 И тѣ да му сж широки,
 Съсъ стълба въ гърне да слиза
 И тамъ да му е широко.